

[Larsen-Badse.]

ærede Medlem Hr. Olufson gjorde det, give sig til at angribe en Skønsmand. En Kendelse af en Skønsmand, som er udmeldt af Retten, skal man i Regelen bøje sig for, navnlig hvis der ikke er nogen Instans, der kan appelleres til, og man kan ikke angribe en Skønsmand, fordi han kommer til et Resultat, der ligger noget højere end det, andre Skøns mænd vilde komme til.

Det, det drejer sig om, er, at der virkelig foreligger en Højesteretsdom for, at en bestemt Lensbesidder ved en bestemt Aflevering er blevet tilføjet Uret. De Vurderinger, der er foretaget, er foretaget paa et andet Grundlag, end de skulde, og er kommet til et mindre Resultat, end de skulde. Dette har man en Højesteretsdom for, og saa forekommer det mig, at det vilde være rigtigt, at alle Parter bøjede sig for denne Højesteretsdom. Selv om man nu ser, at de lokale Vurderingsraad, som ogsaa bestaar af Skøns mænd, ikke kommer til noget andet Resultat, har man dog set, at selve Over-Skyldraadet har begyndt at glide, om jeg saa maa sige. Man kan henvise til, som det ærede Medlem gjorde, at der er Tale om et ganske bestemt Stykke Jord, som ligger nær ved en Station, og som maaske kan udbringes til højere Pris, til andet Brug end Landbrug, og at det er derfor, man har sat en bestemt Vurdering op; men naar man har gjort det nu, forekommer det mig, at der deri ligger en Erkendelse af, at man har vurderet for lavt i første Omgang. Dette kan der ikke vel diskuteres om.

For øvrigt tror jeg, at selve Loven af 1919 er kommet til at virke langt voldsommere, langt haardere, end Meningen var, paa de Lensbesiddere, der skulde aflevere Jord, paa Grund af de Prisforskydninger, der har fundet Sted. Dertil kommer tillige, at jeg tror, i Modsætning ogsaa til det ærede Medlem, at hvis der skulde lovgives om dette Forhold i dette Øjeblik, vilde Lensbesidderne have faaet endnu mere favorable Vilkaar end dem, de fik ved Loven af 1919, fordi man nu har haft Tid til at indhøste visse Erfaringer. Man har haft Lejlighed til at se, at Loven har virket alt for voldsomt i mange Tilfælde. Og derfor tror jeg, at man, hvor kedeligt det end kan være, skal bøje sig for denne Højesteretsdom.

Dahlggaard: Jeg skal tillade mig at anbefale at forkaste de Ændringsforslag, der er stillet til Landbrugsministeriets Budget af de ærede Medlemmer Hr. Axel Dam og Hr. Willeesen. Samtlige de Æn-

dringsforslag, de to ærede Medlemmer har stillet paa Finansloven, andrager et Beløb paa mellem 5 og 6 Mill. Kr. Af disse mellem 5 og 6 Mill. Kr. falder de 3 Mill. Kr. paa de militære Budgetter. De angaar altsaa et Spørgsmaal, som man maa tage Standpunkt til i Henhold til den Opfattelse, man har af hele Militærspørgsmaalet her i Landet, og paa dette Omraade er jeg selvfølgelig principielt enig med de ærede Forslagsstillere. Men drager man disse 3 Mill. Kr. fra og endvidere den godt $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., man foreslaar at spare paa det kongelige Teater — hvad dog ret beset ikke er en Besparelse, da de 400 000—500 000 Kr. kun er en Versurpost, nemlig Renter og Afdrag paa det kongelige Teaters Bygning —, bliver der tilbage en samlet Besparelse paa ca. 2 Mill. Kr.

Nu er det alle bekendt, hvorledes det ærede Retsstatsparti rundt om i Landet har givet stærkt Udtryk for, hvorledes Partiet ønskede mægtige Besparelser og Nedskæringer paa Finansloven. Naar man nu ser, at dette giver sig Udtryk i Forslag om en Besparelse paa 2 Mill. Kr. paa et samlet Budget paa 320 Mill. Kr., maa man anstændigvis indrømme, at som Udtryk for de Synspunkter, Retsstatspartiet har anlagt, er Demonstrationen fuldkommen latterlig. Af disse 2 Mill. Kr., man foreslaar at spare paa de forskellige Erhvervsbudgetter, falder igen de ca. 1 200 000 paa Landbrugsministeriets Budget. Man foreslaar Besparelser af tilsammen 800 000 Kr. paa Landbrugets Forsøgsvirksomhed, 250 000 Kr. paa Husmandsbevægelsen og Støtte til det mindre Landbrug, 50 000 Kr. paa Opdyrkning af Heden og et Par og tredive Tusinde Kroner paa Fiskeriet.

De Synspunkter, Retsstatspartiet har givet til Kende i hele denne Sag, bygger paa en Tankegang, som vi fra vor Side ikke paa nogen Maade anerkender, nemlig den Tankegang, at det samlede Samfund ikke har Ret til af de fælles Midler at støtte og fremhjelpe enkelte Dele af Samfundslivet. Vi har en anden Opfattelse, nemlig denne, at Samfundet i visse Tilfælde ved at støtte enkelte Dele af Samfundslivet ikke blot skaber en Fordel for dem, der modtager denne Støtte, men ogsaa derigennem forøger det samlede Samfunds Styrke og Rigdom med mange Gange de Beløb, der ydes; og jeg tror, at de Forslag, som er stillet her under Landbrugsministeriets Budget, paa udmærket Maade kan tages som Eksempler derpaa. Ingen vil være i Tvivl om, at de Bevillinger, der igennem en Aarrække er ydet til Landbrugsforsøgsvirksomheden, og de Midler, der er ydet til det mindre Land-